

25

nr 20/2016 (25)

15 maja 2016

Ave Maria

BIULETYN PARAFII PW. MATKI BOŻEJ FATIMSKIEJ W GDAŃSKU-ŻABIANCE

JĘZYK MIŁOŚCI

Samo wydarzenie Zmartwychwstania i Wniebowstąpienia Chrystusa nie dało uczniom jeszcze na tyle odwagi, żeby świadczyć o Jezusie bez lęku całemu światu. Zbawiciel obiecał uczniom: „Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Poczyciela da wam, aby z wami był na zawsze” (J 14,16). Stąd też, zgodnie z wcześniejszą obietnicą, Jezus zsyła na Apostołów Ducha Świętego. To wtedy rodzi się Kościół.

Wydarzenie Zesłania Ducha Świętego jest odpowiedzią na to, co stało się podczas budowy wieży Babel: „tam bowiem Pan pomieszał mowę mieszkańców całej ziemi” (Rdz 11,9). W Dziejach Apostolskich czytamy, że po otrzymaniu Poczyciela uczniowie pełni odwagi wyszli do świata i zaczęli głosić Dobrą Nowinę i „każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku” (Dz 2,6). Jakim językiem mówili uczniowie, że rozumieli ich wszyscy? Był to język, którego uczył ich Jezus przez cały ten czas, kiedy Mu towarzyszyli. Język miłości.

To taki język, który rozumiały jest dla każdego człowieka. Język miłości to język przebaczenia, a nie wykluczenia, język zjednoczenia, a nie język podziałów: „Wszystcyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, [aby stanowić] jedno Ciało: czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni” (1 Kor 12,13). W takim języku Apostołowie głoszą wielkie dzieła Boże.

I to, co grzech podzielił, Ewangelia scala z powrotem w jedną całość, czyniąc Kościół wspólnotą jedności w różnorodności: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich” (1 Kor 12,4-6).

Jak nauczyć się mówić w języku miłości? Pierwszym krokiem będzie zrozumienie tego, że świat nie jest czarno-biały, lecz pełen kolorów o najróżniejszych odcieniach. Wszystkie natomiast kolory łączą się w jednym, białym, jasnym świetle. I tym światłem jest Chrystus – Najlepszy Nauczyciel języka miłości.

ks. Mateusz Tarczyński

ZE SŁOWA BOŻEGO NA UROCZYŚCIE ZESŁANIA DUCHA ŚWIĘTEGO

Dz 2,1-11; Ps 104,1.24.29-31.34; 1 Kor 12,3b-7.12-13; J 20,19-23

Wieczorem w dniu Zmartwychwstania, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: Pokój wam! A to powiedziaławszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana.

A Jezus znowu rzekł do nich: Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane.

Z KALENDARZA LITURGICZNEGO

16 MAJA

ŚWIĘTO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY MATKI KOŚCIOŁA

Święto to, obchodzone w poniedziałek po uroczystości Zesłania Ducha Świętego, zostało wprowadzone do polskiego kalendarza liturgicznego 4 maja 1971 r. przez Episkopat Polski za zgodą Pawła VI. Dzień ten został wybrany dlatego, że Zesłanie Ducha Świętego było początkiem działalności Kościoła. Jak podają Dzieje Apostolskie, w momencie Zesłania Ducha Świętego w Wieczerniku obecni byli wszyscy Apostołowie, którzy „trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego” (Dz 1, 14). Matka Najświętsza, Oblubienica Ducha Świętego, mocą którego w dniu Zwiastowania poczęła Jezusa Chrystusa, przeżyła w Wieczerniku wraz z Apostołami zstąpienie Ducha Miłości na Kościół. Od tej chwili Maryja, Wspomożycielka Wiernych i Matka Kościoła, towarzyszy Kościołowi w świecie.

Maryja jest Matką Kościoła. Tytuł ten dawali Jej teologowie już od początków dziejów Kościoła, a w ostatnim stuleciu papieże: Leon XIII, Jan XXIII i Paweł VI. Biskupi polscy złożyli Pawłowi VI Memoriał z gorącą prośbą o ogłoszenie Maryi Matką Kościoła i oddanie ponownie Jej macierzyńskiemu Sercu całej rodziny ludzkiej. Prymas Polski, kard. Stefan Wyszyński, w imieniu 70 biskupów polskich w dniu 16 września 1964 roku, podczas trzeciej sesji soborowej, wygłosił przemówienie, uzasadniając konieczność ogłoszenia Maryi Matką Kościoła. Powoływał się na doświadczenia naszego Narodu, dla którego Matka Chrystusowa, obecna w naszych dziejach, i zawsze przez nas wzywana, była ratunkiem, pomocą i zwycięstwem. Biskupi polscy zabiegali również bardzo o to, aby nauka o Matce Najświętszej została włączona do Konstytucji o Kościele, gdyż to podkreśla godność Maryi jako Matki Kościoła i Jej czynną obecność w misterium Chrystusa i Kościoła.

W 1968 r. Paweł VI potwierdził swoje orzeczenie o Matce Kościoła w Wyznaniu Wiary, w tzw. Credo Pawłowym. Episkopat Polski włączył wówczas do Litanii Loretańskiej nowe wezwanie: „Matko Kościoła, módl się za nami”. Wniósł równocześnie prośbę do Stolicy Świętej, aby wezwanie to znalazło się w Litanii odmawianej w Kościele Powszechnym, i aby papież ustanowił Święto Matki Kościoła również dla całego Kościoła Powszechnego.

19 MAJA

ŚWIĘTO JEZUSA CHRYSZTUSA NAJWYŻSZEGO I WIECZNEGO KAPŁANA

Papież Benedykt XVI zaproponował, żeby do kalendarza liturgicznego wprowadzić nowe święto ku czci Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Jest to odpowiedź Ojca Świętego na postulaty zgłaszane przez różne episkopaty, ale przede wszystkim środowiska zakonne dla upamiętnienia Roku Kapłańskiego, który był obchodzony od 19 czerwca 2009 do 11 czerwca 2010 r. Do tej pory w Mszałe Rzymskim była tylko Msza wotywna, którą często kapłani sprawują z okazji pierwszego czwartku miesiąca, gdy w sposób szczególny modlimy się o powołania kapłańskie i dziękujemy Chrystusowi za ustanowienie sakramentu Eucharystii i kapłaństwa.

Benedykt XVI wyznaczył dzień na takie święto – czwartek po niedzieli Zesłania Ducha Świętego, czyli tydzień przed uroczystością Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, zwanej Bożym Ciałem. Nowością jest propozycja Ojca Świętego, żeby święto to było fakultatywne, dowolne, i by episkopaty same decydowały, czy takie święto jest w danym kraju potrzebne, czy też nie widzą potrzeby wprowadzenia go do kalendarza i chcą pozostać przy dotychczasowej ilości dni chrystologicznych. Warto przypomnieć, że określenia „święto”, świadczy o randze dnia liturgicznego. W kalendarzu liturgicznym najwyższe rangą są uroczystości, zaś dzień określony jako święto jest niższy rangą i wierni nie są zobowiązani do udziału we Mszy Św.

To nowe święto wpisuje się w cykl uroczystości i świąt, szczególnych dni, obchodzonych po zakończeniu cyklu paschalnego. Radość wielkanocna ze Zmartwychwstania Chrystusa i Jego zwycięstwa trwa pięćdziesiąt dni, kończy go uroczysty 50. dzień – Zesłanie Ducha Świętego – który pieczętuje świąteczny okres obchodów liturgicznych. I dopiero po zakończeniu tego okresu, w określone dni mające rangę uroczystości czy święta, powraca się do pewnych tajemnic wiary, które zaistniały w Wydarzeniu Wielkanocnym. Wówczas nie było możliwości świętowania konkretnej tajemnicy, konkretnego aspektu wiary, ponieważ Triduum Paschalne i Wielkanoc zawiera jak w pigułce całą naszą wiarę, to, co jest najważniejsze, więc godzina po godzinie objawiają się kolejne tajemnice, które rozważamy i przeżywamy.

W Wieczerniku w Wielki Czwartek wieczorem świętujemy ustanowienie sakramentu Eucharystii, ale zaraz zaczyna się świętowanie Męki Pańskiej, bo przecież Msza Wielkiego Czwartku rozpoczyna dopiero Triduum Paschalne. Nie ma czasu na uroczyste obchody ku czci Eucharystii. Dlatego została ustanowiona specjalna uroczystość, by ten sakrament uczcić – Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa. W Wielki Piątek Jezus kona na krzyżu, następuje moment przebicia Jego Serca. Nie ma w liturgii wielkopiątkowej miejsca na rozbudowanie wątku uczczenia miłości Boga, objawionej w przebitym Sercu Jezusa – stąd oddzielna uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, także po zakończeniu cyklu uroczystości paschalnych.

Święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana wpisuje się w ten ciąg. Jezus w Wieczerniku ustanawia sakrament kapłaństwa. Sam objawia się poprzez całe Misterium Paschalne i to On jest najwyższym Kapłanem, On składa jedyną skuteczną ofiarę za grzechy świata. W Wielki Czwartek, podczas Mszy Wieczerzy Pańskiej, gdy wspólnota wiernych zgromadzi się w danej parafii, nie bardzo jest miejsce dla uczczenia kapłaństwa Chrystusa, w które wpisane jest kapłaństwo ludzi, przyjmujących sakrament święceń, by przez nich Pan Jezus Swoje kapłaństwo wykonywał. Stąd potrzeba pogłębienia tej tajemnicy i podczas odrębnego święta.

Źródło: brewiarz.pl, niedziela.pl

CZYM BYŁO I CZYM JEST DLA NAS ZESŁANIE DUCHA ŚWIĘTEGO?

Łukasz we fragmencie z Dziejów Apostolskich (Dz 2,1-7) opisuje wspólną uczniów zgromadzonych w Wieczerniku po Wniebowstąpieniu Jezusa: nagle usłyszano szum z nieba i nad głowami zgromadzonych ukazały się ogniste języki. Wokół zbiegli się liczni Żydzi, przebywający w tym czasie w Jeruzolimie i ku swemu zdziwieniu usłyszeli uczniów Jezusa głoszących w różnych językach wielkie dzieła Boże. Łukasz zamieszcza tu szczegółowy spis miejsc, z których owi Żydzi pochodzili, szkicując jakby obraz całego ówczesnego świata.

Co tak właściwie stało się w owym momencie? Sam opis zdarzenia nie wyjaśnia wszystkiego. Dopiero mowa św. Piotra i następujące po niej wersety (opisujące życie wspólnoty chrześcijan w Jeruzolimie) są wyjaśnieniem owego wydarzenia.

„Co to ma znaczyć?” – pytali się zgromadzeni. Pierwsza interpretacja, „na gorąco”, zaistniałej sytuacji jest wręcz banalna: „Są pijani!” Ale Piotr spieszy od razu z racjonalnym argumentem: „Nie są pijani, jest za wczesna godzina”. A następnie wygłasza mowę, która ma wyjaśnić zgromadzonym przyczynę zaistniałej sytuacji.

Na początku niewątpliwie rodzi się pytanie: dlaczego Łukasz łączy wylanie Ducha Świętego z dniem Pięćdziesiątnicy? Pięćdziesiątnica była jednym ze świąt żydowskich, obchodzonych każdego roku – 50 dni po Święcie Przaśników. W owym czasie Żydzi obchodzili trzy wielkie święta, związane z cyklem natury: w okresie marca-kwietnia początek żniw, w pięćdziesiąt dni później zakończenie zbiorów i w okresie września-października Święto Namiotów. Oczywiście obchodzili co roku święto Paschy, ale nie było to święto związane z cyklem natury, ale z pamiętką wyjścia z niewoli egipskiej. Często jednak zdarzało się, że święto Paschy nakładało się ze Świętem Przaśników, o czym znajdujemy liczne świadectwa w Ewangeliach, gdzie obie te nazwy są nawet używane zamiennie.

Łącząc więc Zesłanie Ducha Świętego ze świętem Pięćdziesiątnicy, Łukasz sugeruje, że to wydarzenie zbawcze jest końcowym efektem – owocem śmierci Jezusa. Święto Pięćdziesiątnicy było świętem ofiarowania Bogu owocu zbiorów – jak nasze dożynki. Zesłanie Ducha Świętego ma więc wymiar zbierania pierwszych owoców męki i śmierci Jezusa.

Patrząc na dzień Pięćdziesiątnicy z perspektywy eksodusu, pięćdziesiąt dni po wyjściu z Egiptu Izraelici znajdowali się pod Synajem, gdzie otrzymali dar Bożego Prawa. W listach św. Pawła często znajdujemy sformułowanie „prawo Ducha” (por. Rz 8). Tak więc dzień Zesłania Ducha Świętego to dzień, w którym wierzący w Jezusa otrzymują nowe prawo, nowy życiowy fundament – dar Ducha Świętego.

Na górze Synaj po raz pierwszy Izraelici są nazwani przez Boga „moim ludem”, narodem wybranym. W dzień Zesłania Ducha Świętego rodzi się nowa wspólnota – Kościół. Tak więc połączenie wydarzenia wylania Ducha Świętego z dniem Pięćdziesiątnicy wnosi głęboki, zbawczy kontekst tego wydarzenia.

Łukasz mówi w swoim opowiadaniu o szumie z nieba i o językach z ognia. Można by się zapytać: czy są to symbole czy zaistniałe fakty? W Księdze Rodzaju mówi się o Duchu Pańskim (ruah elohim), o Duchu Boga, który jak silny wiatr unosił się nad stworzeniem. W drugim opisie stworzenia jest mowa, że Bóg tchnie Go w człowieka utworzonego z prochu ziemi i od tej pory człowiek żyje życiem Boga. Jan Chrzciciel naucza o Kimś, kto będzie chrzczył duchem i ogniem. Ogień, który oczyszcza i oświeca, staje się symbolem Bożego działania w życiu człowieka.

Przejdźmy więc do mowy św. Piotra, która, jak powiedzieliśmy wcześniej, jest wyjaśnieniem znaczenia Zesłania Ducha Świętego. Przytacza on 3 cytaty ze Starego Testamentu stanowiące swoistego rodzaju strukturę przemowy św. Piotra. Najpierw Piotr cytuje tekst z księgi proroka Joela (3,1-5). Cytat jest długi. Piotr nie ogranicza się jedynie do słów: „W ostatnich dniach[...] wyleję Ducha mego na wszelkie ciało, i będą prorokowali (...)” czy też do zapowiedzi proroka o nadzwyczajnych znakach towarzyszących temu wydarzeniu. Od razu widać, że ostatnie zdanie fragmentu z księgi proroka Joela jest kluczowe, wyraża bowiem cel, dla którego Bóg zesła swojego Ducha: Każdy, kto wzywać będzie imienia Pańskiego, będzie zbawiony. Duch Święty został posłany,

aby dzięki wzywaniu imienia Pana ludzie otrzymali zbawienie. Ale czyjego imienia mają wzywać? W Starym Testamencie „Pan” (kyrios) odnosi się do Boga Ojca (po hebrajsku JHWH). O kogo więc chodzi, kogo Piotr ma na myśli?

Jakby w odpowiedzi na to pytanie, Piotr głosi „Jezusa z Nazaretu, posłanego przez Boga, ukrzyżowanego i zabitego”, który dzięki interwencji Bożej został wskrzeszony z martwych, gdyż „niemożliwe było, aby ona [śmierć] panowała nad Nim”. Wszyscy znali Jezusa z Nazaretu, ale kim właściwie był, że Bóg miałby Go wskrzesić z martwych?

W tym miejscu Piotr cytuje słowa Dawida z Psalmu 16. Bóg obiecał, że nie zostawi Jego duszy w Otchłani ani nie da Świętemu Jego ulec skażeniu. Dziwne, bo słowa te wypowiedziane w pierwszej osobie sugerują, że obietnica dotyczy samego Dawida. Ale Piotr natychmiast wyjaśnia ich znaczenie. Wiemy, że Dawid umarł, został pochowany i wszyscy znają miejsce, gdzie znajduje się jego grób. Tak więc Dawid nie wypełnił w swoim życiu tej zapowiedzi, ale będąc prorokiem nie mówił o sobie – pomimo użycia pierwszej osoby liczby pojedynczej, słowa jego odnoszą się do jego Potomka. Dawid przepowiedział w tych słowach zmartwychwstanie Jezusa. Co więcej, Jezus nie tylko zmartwychwstał, ale i zasiadł po prawicy Boga (Ps 110), to On jest Mesjaszem i Panem.

Piotr opiera swoją mowę na Piśmie Świętym, bo jego słuchacze ufają Słowu Bożemu i wiedzą, że prorockie zapowiedzi realizują się w historii. Bóg zapowiedział przez usta swoich proroków, że Mesjasz nie pozostanie w Otchłani ani ciało Jego nie ulegnie rozkładowi. Do kogo więc odnoszą się słowa Dawida? Tego właśnie Jezusa wskrzesił Bóg, a my wszyscy jesteśmy tego świadkami. W ostatnim zdaniu swojej mowy Piotr podsumowuje cały dotychczasowy wywód: „Niech więc cały dom Izraela wie z niewzruszoną pewnością, że tego Jezusa, którego wyście ukrzyżowali, uczynił Bóg i Panem, i Mesjaszem”.

Jakie jest więc znaczenie tego wydarzenia? Dlaczego Bóg zesłał Ducha Świętego? Aby wzywano imienia Jezusa, którego Bóg uczynił i Panem, i Mesjaszem, i aby w ten sposób ludzie osiągnęli zbawienie. Jak mówi św. Paweł: „Nikt bez pomocy Ducha Świętego nie może powiedzieć: «Panem jest Jezus»” (por. 1 Kor 12,3).

Słuchacze Piotra są zaskoczeni. Jego mowa porusza ich serca. Pytają: „Co mamy czynić, bracia?”. Odpowiedź jest jednoznaczna. Piotr wie, że dar Ducha Świętego jest dla wszystkich. To, co dokonało się w życiu uczniów Jezusa, może być udziałem każdego. Wzywa więc swoich słuchaczy do nawrócenia. O jakim nawróceniu myśli? Słuchają go przeciw pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem (Dz 2,5). Nawrócenie oznacza zmianę myślenia, tak więc Piotr wzywa do zmiany myślenia dotyczącego Jezusa: „Jezusa, którego wyście ukrzyżowali, uczynił Bóg i Panem, i Mesjaszem”.

Opis Zesłania Ducha Świętego zamyka wzmianka o życiu pierwszej wspólnoty chrześcijan (Dz 2,42-47). Niejednokrotnie spotykałem interpretację, że jest to opis idealizujący, jakby na wyrost, stanowiący jedynie zachętę do takiego sposobu życia we wspólnocie. Ale interpretacja taka wyraża jedynie brak wiary w to, że Duch Święty może przemienić ludzkie serce. Jestem przekonany, że wspólnota ta żyła właśnie w ten sposób. Co więcej, Łukasz chce nam powiedzieć, że gdy pozwolimy rzeczywiście działać Duchowi Świętemu w naszym życiu osobistym i wspólnotowym, ten sam sposób życia będzie możliwy, gdyż dar Ducha Świętego przynosi konkretne owoce.

Zesłanie Ducha Świętego realizuje się w wymiarze osobistym i wspólnotowym. Niejednokrotnie trudno jest nawet te dwa aspekty Jego działania w sposób jednoznaczny i przejrzysty rozgraniczyć. Spójrzmy: wspólnota uczniów Jezusa trwa razem na modlitwie. Oczekuje spełnienia się obietnicy. Ale Zesłanie Ducha, które dokonuje się we wspólnocie, ma wymiar osobisty – Duch Święty jest mi dany, abym wzywał imienia Jezusa i został zbawiony, abym nawrócił się czyli uwierzył, że Jezus, który jest Panem i Mesjaszem, może zmienić moje życie, nadać mu sens i przemienić moje serce. Jezus musi się stać moim Panem i Mesjaszem. I znów powracamy do wymiaru wspólnotowego: jeżeli każdy z nas się nawróci, jeśli przyjmie zbawcze działanie Boga w swoim życiu osobistym – nasza wspólnota zacznie żyć w komunii z Bogiem, przynoszącej owoce Ducha, i stanie się świadectwem działania Boga, świadectwem Męki, Śmierci i Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. **W sobotę, 21 maja, o godz. 10:00 w Bazylice Mariackiej w Gdańsku ks. abp Sławoj Leszek Głódź, metropolita gdański, udzieli święceń kapłańskich 12 diakonom.** Wśród nich jest aż trzech diakonów pochodzących z Żabianki, w tym dwóch z naszej parafii: dk. Mateusz Małek, dk. Artur Suska i dk. Dawid Szabowski.

Msza Św. prymicyjna ks. Artura Suski odbędzie się w sobotę, 21 maja, o godz. 17:00.

Natomiast ks. Mateusz Małek odprawi swoją pierwszą Mszę Św. w niedzielę, 22 maja, o godz. 12:30.

W imieniu księży diakonów serdecznie zapraszamy na te uroczystości oraz zachęcamy do gorącej modlitwy w intencji wszystkich diakonów mających przyjąć święcenia prezbiteratu, a którzy dzisiaj wieczorem rozpoczną rekolekcje przed święceniami.

W przyszłą niedzielę odbędzie się także uroczystość I Komunii Św., która rozpocznie się o godz. 10:30.

W związku z powyższymi wydarzeniami plan nabożeństw w sobotę i niedzielę (21-22 maja) przedstawia się następująco:

SOBOTA

- Msze Św. poranne o godz. 7:00 i 8:00;
- 16:30 – nabożeństwo majowe;
- 17:00 – Msza Św. prymicyjna ks. Artura.

Nie będzie Mszy Św. o godz. 18:00 i 19:00.

NIEDZIELA

- Msze Św. poranne o godz. 6:30, 8:00, 9:30;
- 10:30 – uroczystość I Komunii Św.;
- 12:30 – Msza Św. prymicyjna ks. Mateusza;
- Nie będzie Mszy Św. o godz. 14:00.**
- 17:30 – nabożeństwo majowe;
- Msze Św. wieczorne o godz. 18:00 i 19:30.

2. W przyszłą niedzielę odbędzie się **zbiórka do puszek** na potrzeby organizacyjne **Światowych Dni Młodzieży** w Krakowie.
3. Od poniedziałku **nabożeństwa majowe** wracają do zwykłego rytmu – będą odbywać się **codziennie o godz. 17:30**.
4. W **poniedziałek**, 16 maja, **Ks. Proboszcz obchodzi 29. rocznicę święceń kapłańskich**, natomiast **we wtorek**, 17 maja, **ks. abp Sławoj Leszek Głódź, metropolita gdański, obchodzi imieniny** – w naszych modlitwach pamiętajmy o solenizantach.
5. Spotkania **grup duszpasterskich** w tym tygodniu:
  - Kościelna Służba Mężczyzn „Semper Fidelis” – w środę o godz. 18:30 w sali parafialnej;
  - Wspólnota Centrum Ochotników Cierpienia – w czwartek o godz. 11:00 w sali parafialnej.
6. W ubiegłym tygodniu na **cele inwestycyjne** zebraliśmy 10.846 zł. Serdecznie dziękujemy za każdy dar serca.
7. **Zapraszamy dzieci na wakacyjny wyjazd na Podlasie w dniach 26 czerwca-3 lipca.** W programie m.in.: Supraśl, Białystok, Sokółka, Biebrzański Park Narodowy, Puszcza Białowiecka, Rezerwat Żubrów, Hajnówka, Święta Woda, Święta Góra Grabarka, Twierdza w Osowcu, Zamek w Tykocinie oraz wiele innych atrakcji Podlasia. Więcej informacji i zapisy do końca maja u ks. Adama.
8. W minionym tygodniu pożegnaliśmy:
  - śp. **Wojciecha Zarzyckiego** (l. 72),
  - śp. **Mariusza Pietrzaka** (l. 45),
  - śp. **Janinę Kwiatkowską** (l. 89),
  - śp. **Julię Taratutę** (l. 86).

INTENCJE MSZALNE

PONIEDZIAŁEK 16 maja 2016 r.	
7.00	Dziękczynna z prośbą o błog. Boże, opiekę MBF, dary Ducha Św. i zdrowie dla Ks. Proboszcza z okazji rocznicy święceń
8.00	+ Alfons (greg. 27)
18.00	+ Andrzej Kwaśniewski (z racji imienin)
19.00	1) O Boże błog. i opiekę MBF dla Rafała w dniu urodzin 2) Dziękczynna z prośbą o Boże błog., opiekę MBF i zdrowie dla Danuty z okazji 70. urodzin
WTOREK 17 maja 2016 r.	
7.00	+ Maria Lewandowska (8. r. śm.)
8.00	+ Alfons (greg. 28)
18.00	1) ++ Adam Jankowski (7. r. śm.) oraz zmarli rodzice i siostry 2) ++ Elżbieta Trzeciak (m-c po pogrzebie) oraz śp. Henryk Trzeciak
19.00	++ Maria Zadroga (25. r. śm.) oraz mąż Tadeusz i syn Zbigniew
ŚRODA 18 maja 2016 r.	
7.00	O Boże błog. i zdrowie dla Zosi i Tosi Marcinkowskich
8.00	+ Alfons (greg. 29)
18.00	++ Henryk Kurowski (1. r. śm.) oraz siostry i rodzice z ob. stron
19.00	++ Marek Pakus (7. r. śm.) i zmarli z rodziny
CZWARTEK 19 maja 2016 r.	
7.00	+ Alfons (greg. 30)
8.00	W pewnej intencji
18.00	1) + Józef Ochylski 2) + Zygmunt Łepkowski (m-c po pogrzebie)
19.00	++ Katarzyna (4. r. śm.) oraz rodzice z ob. stron
PIĄTEK 20 maja 2016 r.	
7.00	O błog. Boże dla Joanny
8.00	++ Maria i Jakub Pielowie oraz Emilia i Fryderyk Kielarowie
18.00	1) ++ Stanisława (ona) oraz zmarli z rodz. Kalichów i Sawickich 2) Dziękczynna z okazji 25. urodzin Rafała z prośbą o błog. Boże, opiekę MBF i potrzebne łaski
19.00	+ Wojtuś (23. r. śm.)
SOBOTA 21 maja 2016 r.	
7.00	+ Zdzisława
8.00	++ Mąż Tadeusz, Ewa i Michał oraz rodzeństwo
17.00	MSZA ŚW. PRYMICYJNA KS. ARTURA SUSKI
NIEDZIELA 22 maja 2016 r.	
6.30	++ Maria, Karl i zmarli rodzice
8.00	Msza Św. wynagradzająca NSPJ i Niepok. Sercu Maryi za grzechy narodu polskiego i całego świata
9.30	Przez wstawiennictwo św. Rity o jedność w rodzinie
11.00	UROCZYSTOŚĆ I KOMUNII ŚW.
12.30	MSZA ŚW. PRYMICYJNA KS. MATEUSZA MAŁKA
18.00	Dziękczynna za dar wiary z prośbą o Boże błog., opiekę MBF i zdrowie dla Wiesławy
19.30	Za parafię

PIĘĆDZIESIĄTNICA – ZIELONE ŚWIĄTKI

Pięćdziesiątego dnia po swoim zmartwychwstaniu Pan Jezus zesłał Ducha Świętego na Maryję i Apostołów zgromadzonych w Wieczerniku, wypełniając tym samym swoją obietnicę: „Gdy przyjdzie Duch Poczyciel, którego Ja wam pošę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o Mnie” (J 15,26). W dniu Pięćdziesiątnicy Kościół, ożywiony Duchem Świętym, rozpoczyna przepowiadanie radosnej nowiny o zbawieniu wszystkim narodom.

Zielone Świątki, bo tak brzmi popularna nazwa tej uroczystości, to jedno z najstarszych świąt Kościoła, obchodzone już w czasach apostołskich. Dzień ten posiadał wtedy praktycznie tę samą rangę, co uroczystość Paschy. W pierwszych wiekach w wigilię tego święta udzielano chrztu katechumenom. W średniowieczu istniał zwyczaj rzucania z sufitu kościoła, w trakcie odprawiania Mszy świętej, róż i innych kwiatów symbolizujących dary Ducha Świętego. W bazylikach i katedrach w czasie uroczystości wypuszczano z klatek gołębie: symbol Ducha Świętego.

Kościół przypomina, że Pięćdziesiątnica jest wypełnieniem i zakończeniem Świąt Paschalnych. Duch Święty – Nowe Życie w Chrystusie – był celem całej działalności Chrystusa. Zgodnie z obietnicą, po wywyższeniu Chrystusa na drzewie krzyża, gdy dostęp do Ojca został otwarty, a dziecięstwo Boże stało się rzeczywistością, posłany zostaje Duch Ojca i Syna, by prowadził dalej dzieło Jezusa.

Źródło: brewiarz.pl

Biuletyn parafii pw. MB Fatimskiej
w Gdańsku-Żabiance fatimska.zabianka@gmail.com
tel-fax: (58) 557-95-78 www.fatimska.net.pl

skład i druk:

Spoko katolik
Nie boisz się

www.spokokatolik.pl